

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 cèntims.
 Fòra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent à sa flauta.

S' envian es números à domicili, tant à dins Ciutat com à ses Viles, pagant per adelantat à s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta à conte de 16 números.

QUATRE PASSES.

Arañetes sortiu d'es niu...

Diumenge me vatz axecá de mala vòlta. Sense sebre perquè, estava d'un humó negre, y com dinen per *la Ribera, duya es moño tòrt*. Me passá es mati de sa manera que me sòlen passá tots es d'es diumenges d'estiu: un poch de *paganisme* satisfent amb un doblé demunt s'altre es contes de sa setmana; un poch de *religió catòlica*, anant à l'ofici; un poch de *literatura*, lletgint es cartells de ses bregues de cans y de ses *novillades*, y un bañy d'aygo tèba per netetjá es còs, ja qu'es tan mala de netetjá s'ànima.

Després d'havé dinat, vatz volè fé sa digestió passantme un periòdich per la vista.... Ja está dit tot. Posau à n'es *quinquè* d'una casa de noviys un diari per ventaya y se quedarán *mújols* tots es convidats à nòces. Jò que may he cregut amb allò d'*un fòch trèn l'altre*, no vuy dí com me vatz quedá: no vatz tení més remey que sortí à dá *quatre passes*.

Tothom sab que per filosofá es menesté dú such, ó fam, ó tristó; jò me sentia bastant trist per essé un Sócrates. Per doná més llibertat à n'es méus pensaments y fugí de meditacions que sempre dexan mala boca, vatz prende murada; y en lloch de trobarhi distracció, hey vatz trobá un enfilay de *tipos* que parexian ses ànimes, ó s'esperit filosòfich d'es llochs ahont me cruzava amb ells.

Ran d'es *Forn de Bala ròtja* un oradó populá aprenia à una *Gazeta* es discurs qu'havia d'improvisá aquell matex vespre en es *club*.

Poch després, dos personatges se topàren amb mi davant es *picadero del Temple*. Eran dos propietaris *fòsils* que davan ses *quatre passes* de costum y arreglavan l'Espanya, criticant amb ses matexes paraules es matexos hómios y ses matexes institucions, en es matex

lloch ahont los critican cada dia. Me va parexe senti dos *cilindros de música* que repetexen sempre y à ses matexes hores ses dotze tocases des séu registre. Aquests donan ses *quatre passes* perque es sá y perque ningú los destorba p'es séus *raciocinis*.

Just davant ses *ruines del Socós* una fadrina veyarda amb una criadeta darrera ella y un canet darrera sa criadeta, s'en venia caminant com una reyna esptonada que va à sa processó. En ella hey vatz veure es caragòl de s'humanitat. Aquestes dónes van sempre acompanyades de ses séues necessitats y de totes ses séues satisfaccions. Ses necessitats están representades per sa criadeta; demunt aquesta escup sa rabia que no pòt escupí à sa cara de sa societat. Ses satisfaccions están representades p'es canet, perque à la fi, es (per gradació natural) es darré còr que batèga amb armonía amb so séu. Ténen també de caragòl, qu'amb so camí que fan, d'es brès à sa tomba, no sòlen dexá en el mon més qu'una retxa, moltes vegades no tant lluenta com sa que dexa per allá ahont passa aquest animalet que té boca y no parla. Apesá d'essé diumenge, dava *quatre passes* per sa murada per no veure una amiga séua que anava à costura amb ella y que essent lletja y bestia, dú una segona falda amb una flocadura mitx ditet més ampla que sa que ella va estrená es dia del Còrpus.

Part-demunt es *Presili vèy* me comparegué un señó alt, sech, lletx y gris amb uns guardapits de daus, americana cenrosa, botines de chagri, capell més reformat que s'iglesia protestant y un bastó penjant à darrera com sa còua de un mico alís. Vé de *bòn sangro*, de *bòna casa*, *casa antiga*, *casa fòrta* ó *casa que pòt*, y anava tant preocupat, que ó bé pensava amb so fundadó de sa séua *casta* ó amb sa sota de bastos que li ventá es darré *columnari*. Mirava sa séua ombra amb ayre de protecció, única *persona* que poria anarli davant sense demanarli rès y que à la fi li devia tot el *ser*. Dava *quatre passes* perque era lo únich que poria dá sense prenderhó à qualcú.

Quant fonch à s'endret de ses *Enramades*, pujaren per s'escala de sa *Porta de Sant Antòni*, riguent y sempententantse y fént cadena amb sos dits petits, dos soldats y dues criades. *Elles eran* llavó à ses corant' hores. A fòrsa de repetí ses *quatre passes*, los sòl passá que *elles* paran à n'es *polo* Sur (1) d'es carré d'ets *Oms*, y *ells* à n'es *polo* Nort (2): à la mitat de tal carré (3) hey paran ses séues òbres (4).

A s'endret d'es *Matadero* dos metges davan *quatre passes* per descansá d'es *pases* qu'aquell matex dia havian firmat per l'altre mon.

Davant es *Caputxins* un *bolsista* feya en terra números amb sa guaspa d'es bastó, y un empresari de *casa de préstamos* justipreciava *in mente* es llensòls y cordoncillos que li durán à peñora quant fassin es primés *tòros*. Seyan, sòls per no doná ni *quatre passes*.

Guaytant à n'es *jardi d'es Francés* hey vatz trobá una viuda plantosa, estufada y fresca. Dins es reyne animal de s'humanitat, ella representava s'òca. Quant les miran de lluy, aquestes *palmipedas* parexen tot lo mon à fòrsa de cridá, badá es béch, mòure ses ales y tòrse es còll; però quant los han llevat es sèt sostres de plomes, plomissó y pelussa, no queda més qu'un poch de carn morena, comuna y tirosa. Llevau es flochs y banderetes à una d'aquestes viudes; despuyales d'es sèt pecats capitals que les adornan, y quedarà lo que queda d'una òca. Sòl sortí à dá *quatre passes* per treurelosé à ell de sa memòria y posá sa voluntat demunt un altre. No parl' de s'enteniment, perque es una *potència* esquiva.

Si hey hagués hagut una escala, li hauria oferit es brás per ajudarli à devallá, perque m'agrada que ses còses estiguen à n'es séu lloch.

Baix des *para-rayos* dos capellans carregats de nadals y de coremes, s'entretenian parlant d'es defectes fisichs

(1) Hospital Civil.

(2) Hospital Militar.

(3) Espòsits.

(4) Es lectors ja veurán que còrtes còses no se pòren dí d'una manera més clara.

d'aquests engiñs, y es més véy deya quant jò passava:

— ¡Què hò seria que los usássem en lloch de bastó, per aturá es llamps de ses tempestats humanes, que sempre descarregan demunt es nòstro cap!!.....

S' homo, ó per milló dí, es marit, de una señora que mitja Mallorca ha *conegut*, mirava si ses portes de sa *Plassa de Toros* estavan empèses ó tancades. Devia volé da *quatre passes* p' es *redondel*, y no anava del tot tòrt, perque es ben cèrt, que en aquesta tèrra trapitjan més hòn pis ses histies que ses persones.

Contant ses finestres de la *Misericòrdia*, hey vatx trobá un menestral honrat, espèci de Salamanca de casta menuda, que per negòci fa casetes à n' el *Terreno* y per sa séua alegria un *palacio de mitja-pedra* amb una cotxereta per s' *isturment* y una mica d' estable p' en *Brillante*. Aquell dia no havia anat à Son (es séu llinatge) perque esperava abres de València y també tenia es cavall coix y una mòlla de sa galereta amb quatre fuys romputs.

Tres internacionalistes parlavan d' es *drets de s' homo* y de ses més fondes questions socials, just devant ses fàbriques d' es carré de *Bon Ayre*. Havian sortit à da *quatre passes* per *recaure* à La Sanch y aná llavò amb dos *compañeros* més à menjá una sobrassada à ca' n *Vermeij*.

Vatx prende sa baxada de s' *Hòrt d' en Moranta* y cap à s' esplanada de Santa Catalina s' en anavan (¡p' es séus pèus!) dos enamorats que tenian bastant de valor per conversá y conversá de marfagons, cantarano y publicades.

Devant *Santa Creu* vatx trobá sa sògra..... d' un amich méu, y à la *Pau* es municipals departian un matrimoni que se bufetjjava.

Creya está llest de ses méues distraccions, y just en mitx d' es carré de *ses Carasses* un escultó dolent m' aturá per parlarmè de ses proporcions de ses fisonomies gregues.

Ara digaumè ¿per hont ha de dá *quatre passes* un homo que se vulga distreure?

Més de pressa qu' un cá apedregat, atravessant es *Born*, m' en vatx aná à casa. Allá me vatx trobá amb mí matex, que parlant amb plata, per poch gust que jò me don, encara m' en donan més poch es personatges que còm una aureola viva rodetjavan aquell capvespre s' aureola mòrta que forman entorn de Palma es llochs y edificis que he anomenat.

Si per defòra s' hi passetjan aquests *tipos*, ¿què tal serán alguns de dedins?

Axò pensava mitx adormit..... y d' axò parlaré de mitx despèrt un altre dia.

PAU DE LA PAU.

LLEYS DEL MON.

Vé que en es fons de la ma
Una alaxeta ò reboua
Tranquila es séu niuet coua,
Ben compostet dins s' algá.

Y quant es pexons han nat,
Qu' encare no nédan gayre,
Vé un anfós ò vé un gatvayre
Y los s' engoleix aviat.

Aquest exemple que 't pòs
El te dich amb so sentit
De que per tot, *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Lo que passa dins la ma
També mateix passa en tèrra,
Ahont ets homos, sempre en guèrra,
Se ténen òdi, à matá.

Es fuyta sa germandat
Y sa pau s' es abolida,
Y ets homos, tota la vida,
Están còm es ca y es gat.

Creume: no té espina ni òs
Lo qu' are abans ja t' he dit,
Y es, que en el mon, *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Y sino, mira: vé un pòbre
Y ha d' aná de tribunals;
En caure en mans de curials,
Dignes qu' ha feta hòna obra.

Tendrá tota sa rahó,
Y li faltarà un amich;
Però si es contrari es rich,
Romandrà devall: creuhó.
Será mal fét; no m' hi opòs:
Però, fiet, está escrit
Que en aquest mon, *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Vé qu' han de doná un empleo
Y el pretén un malanat,
Y un subjecte acomodat
També el vòl, just per recreo.

Un l' ha mesté còm es pa,
S' altre no' n passa fretura:
¿Sabs qui tendrá sa ventura?
No s' es menesté explicá.
Es pòbre roman amb s' òs,
Y amb sa carn s' afavorit;
Ja t' ho dich jò, qu' *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Veurás qu' un menestralet
Que té dòna y sèt infants
Aplega uns quants parroquians
A fòrsa de trabayá net.

Y un qu' está gras, perdenthí,
Sòls per donarli un mal rato,
Los fa feyna més barato
Just per sostrèureloshí.

No l' enternexen es plòs
De fam de s' infant petit:
Es cas está en que *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Vé un patró, y amb so llautet
Fa es comèrs de cabotatge
Y fent un y un altre viatge
Guaña qualque dobleret.

Y á la fi de tantes suors
Qu' à n' es més llests los espantan,
Es milló dia li plantan
Una *línea* de vapors
Cosí En Tem roman enclòs,
Y, ¡ganancia, hòna nit!
Veritat es, que *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Veurás qu' un soldat sensill
Es dia qu' entra en batalla,
Fa s' obligació, no falla,
Y afronta tot es perill.
Mentre' es soldat roman hort,
Es *quefe*, fugint de bales,
S' en va à trepitjá ses sales
Des *Ministèri*, à la Cort.

No faltarà qui propòs
Darli una creu.....—Concedit!
Lo de per tot: que *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Vé qu' hey ha revolució,
Y es pòble creu qui l' predica,
Y sa vida sacrifica
Per un que 's diu *redentó*.
¿Y aquells qu' havian eridat
Qu' ajudá es pòble volían
Y que à tot' hora s' omplían
Sa boca de *libertat*?
Cadascun amb un hòn mòs
De torró s' es amansit:
No hey ha que dí; que *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

Si tens un geni que 's fon
De veure aquestes passades,
Amich, creume, no t' hi enfades,
Que aquestes son lleys del mon.
Y el mon, ja 'u vens, no va á ma
D' adressá molt es camí;
Axí heu hem trobat, y axí
També heu baurém de dexá.
¿Que hey aclarirém si t' pòs
De mal humó y entristit?
No hey ha remey: *es peix gròs*
Sempre se menja es petit.

MIRANÍUS.

MILLORES.

De poch ensá, es diaris de Ciutat, còm están llests de ses feynes més fexugues, se donan à copiá des séus *colegas* d' ets Estats-Units, noticies que tiran d' esquena à qualsevòl lector curat d' espants.

Un còp amb el doctor Tanner; un' altre parlant d' una jovensana que posá messions de passá uns quants dies sense conversá, y es cap d' un parey d' hores ja estava moridora; un' altre contant d' un casat que per un no rès va vendre sa dòna per 50 duros; d' aquesta manera entretènen sa curiositat d' es suscriptors amb noticies de *sensació*, per fé contrapès à ses que donan de Ciutat, sobre consums, bregues, arribades d' es vapor; es bassinet de la Sanch, sessions de s' Ajuntament, balls de *boleros*, y demés

ensiamet que ja ha perdut tot s'interés demunt ses columnes d'es nostros diaris, à forsa de convertirse en *nòstro pa de cada dia*.

Ydò hòno: L'IGNORANCIA que está sempre dispòsta, còm sòlen dí, à *no omitir gasto ni sacrificio* per doná gust també à n'es seus lectors, no vòl romandre enrera; y observant qu' es diaris de Ciutat (no tots) fan à qui més pòt per contentá es lectors, donant número doble es dissaptes, ó publicant un número amb estampes y glòses y música es diumenges, ó mantenguent (?) corresponsals per devés Paris y Berlin y Viena y fins y tot à Pekin y à Marruecos, si impòrta; L'IGNORANCIA, repetim, no vòl romandre enrera, y de vuy à demá fa contes d'entrestí y publicá una *Secció esterengera de Fòra-Mallorca*, ahont s'hi trobarán còses may vistes, correspondencies molt curioses, *dempatacos* telegráfichs amb lletra gròssa, y noticies interessantíssimes de piñol vermey.

De més à més, també s'ha passat p'es cap engirgolá una secció d'anuncis, perque es qu' hey ha, tròba que no bastan y convé doná publicitat à molts de medicaments y remeys per curá nafres de tota casta, compres y ventes, gent qu' ha mesté doná à dida, industries ocultes, sociédats anònimes, escòles y enseñanses, empleos lucratius, feynes qui trèuen, y mil altres còses d'entretiment y de profit.

Llavò també s' recòrda L'IGNORANCIA de sa costum que ténen alguns periòdichs de publicá *Almanach* quant vé Nadal; y *per axò*, per no romandre enrera per aquest vent, també podria essé que devés Sant Tomas comparegués amb sos endiòts, còm altres anys ja ha succehit, un *Sarracossano* d'enguany, que vendria à essé s' *Almanach de L'IGNORANCIA*.

Y en dia que prenguem aquest camí de tirá envant y fé millores, ¿qui es capás d'aturá una còlla d'ignorants, tots ells, qui més qui ménos, amb delit y pòques feynes?

Y sobre tot à Mallorca, tot lo que sia còsa d'ignorancia, per forsa ha de graná y fé bèn esplet. No heu deym per vanaglòria, ni tampoch per alabá ningú; però per qui no 'u creu axí, cantan papés y ménten barbes.—NOLTROS.

S' ARADA DEVANT S' HOMO.

Per llaurá s' ha menesté:
Reya, Dental y Cameta,
Jòch d' Oreyes, Destraleta,
Sa Talera y Retalé;
Mantí, Espigó y Axengué,
Y Llongues p'es muls retgi;
Morrals, Uyeres, Coxí,
Jou, Camelles y Collades,
Un Restell amb corretjades
Y Juntures per juní.

ALIATAR.

ARMONIES MUNICIPALS.

(Suma y sigue.)

Y es contratista des petróleo d' es fanals se renéga, y no 'ls encén, per no fé créxe més es deute.

Y es barrios més *populars* de Ciutat románen à les fosques, gracies à n'es nòstro *popular* Ajuntament.

Y es comandent de Municipals presenta sa dimisió.

Y ets empleats de La Sala fa cinch mesos que no còbran.

Y es municipals y sercnos se veuen obligats, per menjá pa, à vendre ses pagues atrassades, amb un *descuento* pitjó que si fós à real per duro.

Y ets *eucalyptus* y ses corresponents caheres ja son à colí vaumes.

Y es balls de *boleros* seguexen embossant tota sa nit carrés y places, amb gran delicia d' es vesins que per entrá à ca-séua han d'aná à fé hòna voltera.

Y plòuen tomátigues demunt es cadafal de *boleros* d' es mitx des Born.

Y ses clavegueres tornan pudí.

Y per alguns carrés no hi mancan pedròtes fòra des lloch, perque qualsevòl cristiá s'hi puga rompre es *batisme*, y fins y tot sa *confirmació*.

Y sa *prensa* s' esgargamella de cridá, y no es ascoltada. *Vox clamantis in deserto*.

Y tot cau y tot penja.

Y amenassa bancarròta.

Y el M. I. Ajuntament de la M. N. y Ll. Ciutat de Palma seguex es séu camina, caminarás, y pèrt es temps y sa llevò amb eclips y esclòps y discursos y multes y renòus per elegi Tinents d'Alcalde.

¿*Quousque tandem?*...

¡Però, y qu' hem d'aná à parlá y sermonarlo en llatí, si en mallorquí y tot ja no 'u entén!

V. JUST.

XEREMIADES.

Hem rebut cartes p' es corrèu interiò suplicantmos que tocassim una xeremiada *sobre motivos* de repartiment d' aygo à ses cistèrnes d' es Retgidós y d' es seus amichs.

Nòltros no creym qu' amb aquest assunto se fassin parts y quarts. Si qualque vegada ha succehit que un Retgidó ò un Tinent de Batle ha omplit sa cistèrna de ca-séua, mentres ses cistèrnes públiques y ses d' es seus vecins

estavan axutes, allò degué essé sense qu' ells heu disponguessin.

Massá interés demòstran ells en servi bé es pòble; per lo tant que perdonin es qui mos vòlen compromete; nòltros no tenim més que elògis per sa comissió d' aygos que tan equitativament les reparteix.

Vaja una pregunta al vòl, y qui l' agafa es séua.

¿Es museu d' antiguedats que deyan que sa Comissió de Monuments Artístichs è Històrichs havia d' inauguré à dins sa gran sala de sa nòstra Llonja, còm se tròba?

Hey ha uns quants ignorants que ténen molt d'interés en sebreu, perque regalarian objèctes qu' hey podrian figurá molt dignament.

No 's possible que aquell monument seguésca per molts d' anys fèt un magatzem de tereñines y goteres, à Palma, ahont hey ha tantes persones ilustrades, y tants d' artistes, y tants de periòdichs qu' escaynaren d' alegria totduna que à sa Llonja s' hi fé, (ha tres anys y mitx) aquella espècie d' exposició d' es nòstro atrás artístich è industrial.

A veure: ¿Còm mos trobam de dobles fèts respecte d' es Museu arqueològich que deyan d' establí à sa Llonja?

Una colecció de L'IGNORANCIA regalà à n'es savi que mos ne don conte y rahó. Qui l' agafa es séua.

Un' altra pregunta, y que perdonin sa *curiosidad*.

¿Ja está juntada aquella Junta magna que se vá nombrá per textí es programa de ses Fires anuals?

Alèrta à passá temps; que, sí s' han d' inauguré l' any qui vé, es hòra de posá fil à sa guya.

Encara que, à nòltros mallorquins, per fé ses còses tart y malament sempre mos queda temps. ¡Si fos còm que organísá un ball de boleros, ja hauriam comensat!

Na Camali y en Castañbles mentres se retiravan dimecres à les tres d' es dematí, venguent des ball:

—¿Has vist *germessió* dins aquell Born!

—Y gent *pudiente*; perque no era còm à sa Cortera y à devés Cort que *domés* pagan un *cortillo* per sèure; aquí 'vian d' escopi mitja pesseta....

—Y la valia; perque quant se fá un ball *abaix* d' una *profidia*, s' ha de tira el resto.

—Lo qu' es jò *Encalde*, ningú *adso-litudament* 'guera posat peu à dins es Born sense *contrabahl*. *Afiguret* tú lo que li haurá costat à n' en *Liandro*!

—Y lo qu' haurá costat à n' en *Gost!*

—Però no 's pagat per poré dí: «nòltros som ballat *publicament* devant es

públic de tota la noblesa de Ciutat.»

—Ell han dit y tot qu'hey 'via un Cònsol d'Inglatèrra que se feya creus de tant que li 'gradava.

—Més de deu mil còssos, ha fabricat un seño qu'hey 'via per tot lo redó d'es cadafal.

—iY llavò dirán que es balls no son còsa de gust y que tothom los fá la contra.

—Mira; si es méu *Cuanito* fos fame-lla, m'ho llevaria de sa boca per darli *quedemis*.

—iHont vás à pará? No més pe' sa *felicidat* de veurel un vespre demunt un cadafal, val tots es sacrificis d'una mare.

—iY ja 's de rahó! Bona nit, Camali.

—*Dios*, Castañoles; jò tench idèa que no haurá estat es derré aquest de anit, perque un *monossipal* deya que s' Ajuntament si en farà un, pe' s' infant de la Reyna.

—Ja poria sè.

Y na Camali y en Castañoles s'en entràren cada qual à dins ca-séua.

* *

Un amich nòstro va senti fa pòchs dies dins una Iglesia de Ciutat, mentres se feya sa processó de reserva del Santíssim, un tal òrga, que cada trompa anava per son vent; dos homos y un atòt que baladretjavan, y es grinòl d'un ca d'aygos que à còsses treyan de la Iglesia.

Y ¿voldreu creure qu'es ca, ets homos y ses trompes tots entonavan p'es matex estil?

¡Molta paciència necessita el Bòn-Jesus per sufrir sa *música* de qualcuna de ses nòstres Iglesias!

* *

Diuen que es billets de rifes forasteres no més los pòden vendre es véys y es baldats.

Però lo-cèrt es qu'hey ha una plaga d'allòts joves que en passetjan, y que los surt un bòn jornal.

¡Seria raro que se fés compli una disposició tan acertada!

COVERBOS.

Un comerciant casava sa séua fiya y li donava dos millons de dòt.

Quant s'en anava à l'Iglesia s'hi presentá un jove demanantli per parlá dues paraules.

—iQue se li oferex? digué es comerciant.

—Vench à proposarli un negoci: li van un milló de reals, que los pèrt si dexa passá s'ocasió.

—iHomo! diga.....

—iVostè casa sa séua fiya?

—Sí, seño.

—iY li dona dos millons de dòt?

—Sí, seño.

—Ydò veu, la cas amb mí y me content amb un milló. Ja veu: un milló de ganancia per vostè.

* *

A un pòble donavan funcions de zarzuela y à n'ets ensays sempre hey faltava un artista ó s'altre.

S'Alcalde, à fi d'evitarho, preu sa resolució d'anarlos à presència, anunciant que es qui no comparegués pagaria una multa.

Arriba s' hora de s'ensay, y còmensat es preludi, es músich majó esclamá:

—iAlto! aqui hey falta un bemòl.

—Asgotsí, diu s'Alcalde girantsè de repent; cerquem aquest bemòl ara tot-duna, y citel per demá à las 11 à s'Alcaldia.

* *

Era un dia de carnaval.

Un jove molt brut no sabia quin desfrès s'havia de posá.

—iAxò t'embarassa? mira; te réntas ben rentat, y no tengues pò que ja ningú 't conega.

* *

Un Alcalde de Palma enviá à demaná. temps enderrera, à un menestral, y li digué:

—Mestre Lluís, he pensat de feryos Alcalde de barri.

—iHey ha pensat bé, Don Sebastiá?

—Sí, y tròb qu'heu d'admetre.

—Molt bé diu: però amb una condició.

—Digau.

—Que totes ses *muntres* que posaré han d'essè per mí: còm es arc, si un carboné falta à sa lley, li tench de porè di:—Huey, aquesta sarría de carbó à ca-méua: si es un lleté, per lo mateix...

—iCa, ca, homo! axò no pòt essè de cap manera.

—iNo pòt essè? Ydò jò, seño Alcalde, no vax derrera fè feyna de franch, y axí, perdon; en llecència séua..... dispens.....

S'Alcalde, despreciant una propòsta tan senzilla, s'en dexá aná aquell homo que segurament hauria complit es séu dever, y tal vegada un poch massa..... Per paga, aquest mon está plè de beneyts..... Daulos es dit.

ANUNCIIS.

OBRES MALLORQUINES.

FLORS DE MALLORCA, poesías d'autors vi-vents, premiades les mes en los Jochs Florals de Barcelona. Van traduhides en llengua castellana. Les venen à s'imprenta de P. J. Gelabert.

POESIAS FANTÀSTICAS en mallorquí, per don Tomás Aguiló. Les venen à s'imprenta de Felip Guasp.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Añy de néu, añy de Déu.*

SEMBLANSES.—1. *En que dú esperons.*
2. *En que té pesos.*
3. *En que té quatre cames.*
4. *En que còm més va, més s' es-tén.*

QUADRAT.—*Canal-Aroma-Nociv-Amiga-Layárd*
CAVILACIÓ.—*Ha dit en Pere Nicasi, es bofànic d'Inca, que s' animallet calh des ses cines ja es devés Alicant, y ha causat gran pànic, perque allà no hey ha ca ni gal que no sia afectat de picant y d'espinacs ben remuyats amb so milló ranci*

ENDEVINAYA.—*Es grans de pigóta.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Un Ximple y Un Sabatè en dilluns.*
Cinch:—*Cop-piu, Farineta, Dos Tranquils y Un No.*

Tres:—*Quibuscumque y Voracica.*
Y una no més:—*Sa Conflera, Antonieta d' en Pèp, En Lluís de na Felipa y Vice-versa, Bartomeu, Un Milòrd, Xirris y Comp.*

GEROGLIFICH.

KLL

Y Q Y

Topaci Rubí Diamant

INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un rellòtge de paret à una Iglesia?
2. ¿Y una señoira ben vestida à una societat de Crèdit?
3. ¿Y Mahó à un molí?
4. ¿Y el Palau à sa Torre den Pau?

COP-PIU.

TRIANGUL DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un que trabaya fóra vila; sa 2.ª, lo que pòt dí un que no está aturat; sa 3.ª, lo que va lluny sense moures; sa 4.ª, un fly de Noé; sa 5.ª, un animal, y sa 6.ª, una lietra.

P. PEXET.

FUGA DE CONSONANTS.

O. .E. .A .E. .E.A Y E. .E .E.A.A

UN SARDINÉ QUE FESTETJA.

ENDEVINAYA.

De nombre de dotze,
Nou cases cad' añy
Donan dotze prínceps
De Déu enviats.

Ses nou cases ròdan
Y ells no 's mouen may;
Sortint primé sempre
Es qui derré entrá;
Es qui per fortuna
Serví de reemplaç
A un qui, per càstich,
Va morí penjat.

UNA CIUTADANA POLLENSINA.

(Ses solucions dissapte qui cè st som tius.)

11 SETEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.